

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 2 Ὀκτωβρίου 1883

Ἄριθ 18+140

ΕΧΕΤΕ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Αἰσχροκερδεῖς

λέγονται ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι κυττάζουν ὅταν κάνουν μιὰ δουλειὰ, ὄχι πῶς νὰ κερδίσουν δίκαια, ἀλλὰ πῶς μποροῦν νὰ πλουτίσουν αὐτοὶ γδύνοντες, γδαίροντες καὶ καταστρέφοντες τὸν ἄλλον.

Ἄν ἐκεῖνος ποῦ καταστρέφουν ἦναι οἰκογενειάρχης, ἂν μὲ τὴν καταστροφή του καταστρέφονται μαζὺ του καὶ πέντε δέκα ἄλλα πλάσματα, ἂν τοῦ τρῶν τὸν παρὰ τὸν ὅποιο ἀπόχτησε μὲ ἰδρώτα καὶ αἷμα, αὐτοὶ πεντάρη δὲν δίνουν, μοιάζουν ἀπαράλλαχτα σὰν τοὺς λησταίς, τοὺς αἰμοβόρους, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ γδύνουν τινὰ, τὸν σκοτώνουν ἔπειτα καὶ γιά γούστο.

Τέτοιαις ψυχαῖς αἰμοβόραις κλείνουν μέσα τους καὶ οἱ χρυσογάδαροι οἱ ὅποιοι καὶ ἂν δούν μπροστά τους νὰ ξεψυχᾷ κείνος ποῦ κατάστρεψαν τοῦ δίνου καὶ μιὰ κλοτσά σὰν σκυλί γιά νὰ περάσουν ἀπὸ πάνω του.

Ἀκοῦτε ἐπιχειρήσεις σιδηροδρόμων, ξεράσματα Κωπαίδων, κοψήματα καὶ διάρροιαις ἰσθμῶν, νομίζετε πῶς ἀπὸ αὐτὰ ὅλα εἶναι καὶ γίνεται κἀνένα σωστό; Κολοκῦθια, ὅλα εἶναι γιά τὰ μάτια καὶ γιά νὰ ξοδευτοῦν κάμποσα μιλιούνια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ μισὰ θὰ κλέψουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποῦ ἀνάλαβαν τῆς μεγάλαις καὶ τραναῖς ἐπιχειρήσεις.

Ὅσο γι' αὐτὸ ἄς βγάλουν τὰ μάτια τους, καὶ ἄς τὰ βγάλουν καὶ κείνοι ποῦ ἐμπιστεύονται καὶ ἀγοράζουν μετοχαῖς τέτοιων ψευδοεταιριῶν, ὅπως ταῦταναν καὶ μὲ τὰς μετοχὰς τοῦ Λαυρίου καὶ τότε καὶ χτὲς ἀκόμα, ποῦ χάθηκαν στὸ χρηματιστήριον τέσπερα μιλιουνάκια καὶ καταστράφηκαν τόσσοι νοικοκυρεῖοι, μὲ τῆς τσιριτσάντουλες τῶν χαβιαροχανιτῶν.

Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς μέλει εἶναι τὸ ἐξῆς.

Αὐταῖς ἡ ἐταιρίαις δίνουν τῆς ἐργασίαις τῶν ἐπιχειρήσεών τους μὲ τὸ κομμάτι, κατὶ δὲ βλάκες ἐργολάβοι, χωρὶς νὰ ἔχουν ποτέ τους κάνει τῆς δουλειαις ποῦ πέρνουν ἀπάνω τους καὶ νὰ ξέρουν τί κοστίζουν, πᾶν σὰ στραβοὶ καὶ τῆς πέρνουν, χωρὶς νὰ λογαριάσουν πρῶτα καλὰ τὰ κέρδη ἢ τῆς ζημίαις τους. Ἐνεκα δὲ αὐτῆνῆς τῆς κουταμάρας τους ξέρετε τί συμβαίνει;

Βρίσκονται βέρτζινοι, φαλιμεντάρουν, καὶ δὲν πληρώνουν τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐλεεινοὺς καὶ τρισαθλίους ἐργάτας, οἱ ὅποιοι νηστικοὶ καὶ πεινασμένοι ἐργάζονται μέσα στὸν ἥλιο, βροχαῖς, κρύο, χιόνια καὶ ἀέριδες.

Καὶ τί ἐργάτας; Φερμένους ἀπὸ τὴν Τουρκιὰ, Ἰταλία καὶ Μαυροβουῖνι γιά νὰ βροῦν ἓνα κομμάτι ψωμί, διότι οἱ δικαί μας τοὺς μυρίστηκαν καὶ δὲν τοὺς πλησιάζουν ἐκτὸς μερικῶν βλάκιδων.

Τὶ τοὺς δίνουν νὰ φᾶν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νομίζετε, ἀφοῦ τοὺς γέλασαν καὶ τοὺς κουβάλησαν δῶ μὲ λαγούς καὶ πετραχίλια;

Χαρτί. Ἐχουν κατὶ χαρτάκια ποῦ κολλοῦν ἀπάνω μιὰ σφραγίδα μουτζουρωμένη, καὶ γράφουν, αὐτὸ εἶναι ἓνα πράγνο, αὐτὸ δύο καὶ τὰ λοιπά.

Αὐτὴ τὴν ρεμουῖλα τὴν πρωτοάνοιξε ἡ μεγάλη σουφροποιητικὴ ἐταιρία τοῦ κοψολαιμιιάσματος τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τὴν ἀρπαξαν καὶ ἡ δικαίς μας ἐταιρίαις, ὥστε τώρα ἔχουμε ὅσας κλεφτοεταιρίαις καὶ τόσας πάγκες καὶ τόσα χαρτονομίσματα, ποῦ σὲ λίγο θὰ καταστήσῃ ὅλη ἡ Ἑλλάδα νὰ γίνῃ χαρτιβασιλεῖον, καὶ κάθε ἓνας καθὼς ἄλλοτε ἦτανε στὴ Σύρα, θὰ ἔχῃ καὶ τὴ δική του μονέδα.

Πᾶμε, ἄς ὑποθέσωμε, καὶ δουλεύομε στῆς μπαγαπόντικες αὐταῖς ἐταιρίαις καὶ ἀντὶς γιά λεπτὰ μᾶς δίνουν χαρτιά, τί νὰ τὰ κάνωμε αὐτὰ τὰ χαρτιά, θὰ σφουγκιστοῦμε μ'αὐτὰ, ἢ ποῦ θὰ τὰ ἐξαργυρώσωμε, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ποῦ τὰ βγάζουν δὲν τὰ πέρνουν;

Προχτὲς οἱ ἐργάταις τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πάτρας γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ποῦ εἶχαν νὰ πληρωθοῦν ἑνὸς μηνὸς ἐργατικὰ κληροῦσαν τὸν ἐργολάβο νὰ τὸν σκοτώσουν, καὶ ὁ ἐργολάβος κρύφτηκε καὶ πῆγε καὶ ἀγόρασε καὶ ρεβόλβερ γιά ἀσφάλειά του.

Οἱ καταδυστυχημένοι Μαυροβουνοιῶτες φοβοῦν τῆς πείνας καὶ τρῶν τὰ χῶματα, πέντε δὲ ἐξ ἀπ' αὐτοὺς ἀρρωστοὶ καὶ κατάγυμνοι εἶναι ξαπλωμένοι καμαμεσῆς στοὺς δρόμους, ἔστω μὲ τὸ νὰ μὴ μποροῦν νὰ πάρουν τὰ ποδάρια τους.

Δὲν ὑπάρχει, θηρία, μιὰ στάλα φιλοanthρωπία ἀπάνω σας; Γιατὶ μωρὲ αἰσχροκερδεῖς, πέρνετε τόσας ψυχαῖς στὸ λαίμῳ σας; Εἶστε λησταί; Πηγαίνετε τότε στὰ βουνὰ νὰ ἐξασκήσητε τὸ ἐντιμὸ ἐπάγγελμά σας. Θέλετε νὰ μᾶς καταστήσετε κτήνη σὰν τοὺς φελάχους;

Νὰ μᾶς τὸ πῆτε τότε, γιά νὰ γίνωμε μιὰ ὥρα ἀρχιτετρα σωστοὶ φελλάχοι καὶ πάρωμε καὶ τὰ ρόπαλα στὸ χέρι, τὰ ὅποια ἀργὰ μὲν, ἀλλὰ θὰ τὰ πάρωμε.

Οι αίσχροκερδείς έχουν θηριώδη ψυχή, είναι δηλαδή θηρία, και τα θηρία πριν μάζ φάν ζωντανούς θέλουν σκότωμα.

Νά ιδούμε πότε θα έρθη εκείνη ή ώρα και ή στιγμή.

Με προσκάλεσιν

να πάω να επισκεφτώ το Φτωχοκομείο και δώ με τα στραβά μου, ότι είνε ψέμαατα όσα έγραψα.

Τί να πάω να δώ, σά, παρακλώ;

Ότι σπουγκάρισιν τόρα ύστερα από όσα γράψαμε της σάλαις; Το ξέρω.

Ότι τους δίνουν τόρα μισοκχαρό φαγιτό για λίγες μέριχς και για το φόβο των Ιουδαίων; Το ξέρω.

Ότι πάη δυό φοραις τόρα την μέρα ο κύρ Δειχτάκης και φέρνει γύρους στο τραπέζι που τρών, χωρίς να δοκιμάση και τί πράγματα είναι κείνα που τρών; Το ξέρω.

Ότι εκλεισαν μιὰ δυστυχημένη γυναίκα μέσα στο δωμάτιο της φλακής, — ακούτε σεί, έχει και το Φτωχοκομείο φυλακή — και ότι τρελάθηκε και πέθανε; Το ξέρω.

Ότι ο τραγόπαπας την άφησε και βρώμησε και δεν πήγε να την θάψη, γιατί είχε να κινή άλλου άγιασμού, και ότι ήτανε κατάγμυνη και εύγανε το φουστάνι της; μιὰ άλλη φτωχή και την σέπασε; Το ξέρω.

Ότι ο παπάς πέρνει τα κεριά της εκκλησίας και τα πουλά δξω; Το ξέρω.

Ότι το τυρί που τους δίνουν είναι από ασθέστη και έχω κ' ένα κομμάτι; Το ξέρω.

Ότι ο παπάς πέρνει το κρέας των φτωχών, το λάδι πετρέλαιο και λοιπά για να κινή κουμπάνια στο σπίτι του; Το ξέρω.

Ότι έχει γεμάτη την αποθήκη του από ξύλα που πέρνει από το φτωχοκομείο, και ότι κατοικα μ' όλη την οικογένειά του μέσα της δωρεάς; Το ξέρω.

Ότι ο μάγκερας γκάστρωσε μιὰ κρητικα και την έδωξε στο χωριό της; Το ξέρω.

Ότι ή παπαδιά βάνει της φτωχαις και της πλένον τα ρούχα σαν να της είναι δούλες; Το ξέρω.

Ότι έστειλαν ένα γράμμα μερικοί φτωχοί από μέσα στον κύρ Τσιγκρό γράφοντας τα παραπόνά τους και αυτός ότι τώθασε στην μεγάλη του σάλα την πρωινή; Το ξέρω.

Ένα μόνο δεν ξέρω. Πότε θα ξεραθούν αυτοί οι άθλιοι, που πάν να κάνουν ένα καλό, και κάνουν κακό. Κακός τους λοιπόν κειρός κι' ανάποδος.

Μια άρχιμαγδαλενή

στον Περαία σκότωσε έναν στο ξύλο και πέθανε. Σ' αυτήν την είσοθησία άπανω της άρχιμαγδαλενης μας θαρρώ, πως ο ευαίσθητος Καμπούρογλου, θα κινή την μεγαλύτερη άδικία αν δεν αναλάβη την υπερασπίσι της, και μάλιστα στο δικαστήριο, σαν δικαιοέριος που είναι.

Φίλε κύρ κύριε

που μοιράζει τα συστημένα γράμμαατα των επιστολών, πολλοί έχουν πολλά παραπόνα εναντίον σου, ότι είσαι ξεχασμένος και πολλών ανθρώπων κρατάς τα γράμμαατα πολλαις μέριχς, ή από την πολλή σου ξεχαμάρα και αφάιρεσι, ή από άλλαις παραξεναις παραξεναις σου, άδικαιολόγηταις, της όποιαις μπορεί τινάς να της χαρακτηρίση για κουταμάρες.

Ήθελα να σου τα γράψω αυτά με παληανθρωπική γλώσσα, αλλά έστω με το να ήσαι καλός νέος και φίλος, έχει χάρη αυτή την φορά, και αν θέλης μάλιστα για έδίκησι κράτα και μένα κχμποσαις μέριχς αν έχω συστημένα γράμμαατα, για να με κινή να τσακώνομαι με τους άνταποκριταίς μου μου στα καλά καθούμενα. Φινίτο.

Κύρ Δεσπουντή

Οι κύρ κύριοι Νικόλας Ευστασιάδης καπνοπώλης, ο Δ. Βαριμπόμπης χασάπης, ο Γ. Βλούκας, όμοιος, ο Β. Τροχαν-

πασέρνει δυό χαστούκια που έχασε την πέφτη και την παρασκουή.

Κατά διαβόλου τύχη, να εκείνη την ώρα και περνούσε και ένας κλητήρας που έχει τα μουστάκια του στριμένα σαν άγκιστρι, ένας παραξενος άνθρωπος, που άπάνω στο θυμό του κυνηγά και τα κουνούπια.

Άμα τον είδαν ο Φούφουλα — Βράκας και ο ξένος άνθρωπος το βάζουν στα πόδια, από πίσω τους ο κλητήρας, φωνάζοντας πιάστους, πιάστε τους.

Ός το τέλος ο ξένος τσακόνει τον Φούφουλα — Βράκα από το σβέρκο των στριφογυρίζει, του δίνει δυό τρεις μέσ' τα δόντια και τραβά καλια του.

Ο Φούφουλα — Βράκας, καταματωμένος σηκώθηκε και με βουρκωμένα μάτια πλασίασε τον κλητήρα και του λέει:

— Βλέπεις, άφεντικό, σε τί χάλι μέφεσε αυτός που τούστριψε. Είναι κακούργος άνθρωπος, πράγμα που μπορείς να το καταλάβης και από της γροθιας που μουδωσε. Δεν μου της έδωσε να πής για χωρατά, γιατί δεν θα μούκανε τότε τα μούτρα έτσι. Σ' είσαι κλητήρας και μάλιστα με μεγάλα μουστάκια και από της βουρδουλαιας που δινεις ξέρεις πότε της δινεις στα γερά και πότε στον άγέρα. Έμένα λοιπόν, καταλαβαινεις ότι μου της έδωκε στα γερά και άπάνω μάλιστα στο δικό μου.

— Τι συνέθηκε; τον ρωτά ο κλητήρας.

— Και τί άλλο θέλεις να συνέθηκε, άφου βλέπεις ότι μουσπασσε τα μούτρα.

— Για ποιό λόγο;

— Για τον λόγο, ότι τουϊακα παρατήρησα, γιατί περνα από τον δρόμο μας και μάζ διαταράζει την οικογενειακή μας ασφάλεια.

της, ένας Γιάννης πούτανε άλλοτε στού Λαλουκιώτη, ο Π. Χατζή Λούζος Λαγαγιάρης, ο Γιώργης ο πατσαντζής, ο Σπ. Βόλπας Ζαχαρόπλαστής, ο Ι. Ντούρος και Μ. Πλέσας, σε κατηγορούν για παραμέλεια των καθηκόντων σου.

Πρώτον και τελευταίον, διότι ενώ έδανε φόρο βαρύ ή κυβέρνισις στο κρασί, συ πωτέ σου δεν φρόντισες να επιθεωρήσης και τα δράμια τα ζύγκικα των κυρίων ταβερνιάρων, μάλιστα προχτές λέγουν, ότι ενώ επιναν τρεις ώριαις σ' ένα ταβερνιό και πλήρωσαν ένα κόσμο παραδες, μ' όλα ταύτα τίποτα δεν κατάλαβαν, διότι ή οκά δεν είναι πλέον οκά αλλά πενήντα δράμια καθώς την κατάντησαν. Και να σου πω έχου δικαιο οι άνθρωποι, γιατί τάχα τα ψωμια κάθε μέρα να τα ζυγίζης και της οκάδες να μη τας επιθεωρής; Μήπως τάχα το κρασί δεν είναι της καθημερινής χρήσις και ανάγκης;

Κάνε, ότι θα κινή, γιατί αν παραφουριστούν θα σε πνίξουν κχμμιά ώρα μέσ' σε κένενα κρασοδαρελο οι άδικούμενοι.

Πρός τον καλόν

έκεινον νέο που μου γράψε από την Σύρα, αν μπορώ να του φανώ εδώ σε τίποτα χρήτιμος για να εξκολουθήτη τας σπουδας του, του λέω με μεγάλη μου λύπη, ότι στην Αθήνα καθώ; κατάντησε κχμμιά έλπίδα δεν μπορεί να έχη. Αν τα ήχα με τους χουσογαδάρους κχλά, κχτι μπορούσα να του κάρω, άλλ' αυτοί μ' έχουν στο τουρτέκι και μπορούν να με πνίξουν και σε μιὰ κουταλιά νερό αν με βρουν μέσα.

Ύστερα από της μπκατάγιας που τους δίνω με τί μουτρα να τους μιλήσω;

Από την Τεργέστη

μζς γράφουν κύρ ύπουργέ επί των Ναυτικών, τα εξής και τα τάδε δίκαια και μελετήσέ τα με το μεγάλο σου και χοντρό κεφάλι αν ήναι δίκαια.

Όταν έρχονται στον περίφημο Περαία τα καράβια με

— Και θα μωδιήσης συ τους ανθρώπους να περουν από τους δρόμους; Και τί είναι οι δρόμοι δικοί σου;

— Βέβαια, ο δικός μας δρόμος είναι δικός μας, γι' αυτό και λέμε σε ένα έχτρό: Γιατί περνας από τον δρόμο μου;

— Τι λες, ρε παιδί μου, είσαι με τα σωστά σου; ή μήν ήσαι για το Δαρνί;

— Δεν τον ξέρω αυτόν τον δρόμο, του λόγου σου μπορεί να τον γνωρίζης, αλλά αυτό μόνο σου λέω, ότι τον τσάκωσα απόξω από τη μπόρτα μας.

— Και τί έκανε;

— Δεν έκανε τίποτα, αλλά από τον τρόπο του κχτι φρινότανε πως ήθελε να κινή.

— Σαν τί δηλαδή;

— Δηλαδή, να έτσι μου φάνηκε πως δηλαδή, κύτταζε πως να κλέψη την κυρά μου.

— Και που το ξέρεις σύ;

— Που; Μου τόπε ή ίδια, και μ' έστειλε και ή ίδια να τον παλέψω.

— Έτσι; Πάμε τότε να μου δείξης την κυρά σου. Έμπρός.

— Ναι, μάλιστα, εμπρός, και να πάμε να σου την δείξω.

Μπροστά ο Φούφουλας Βράκας και πίσω ο κλητήρας πάν στης Μουσιτάς το σπίτι και μπαίνουν μέσα, άμα που μπήκαν ο Φούφουλα Βράκας βρισκει στην αυλή την γρηά μάνα της Μουσιτάς την κυρά Φασούλα, ή όποια βλέποντας τον κλητήρα και τον Φούφουλα Βράκα με σπασμένα μούτρα άρχισε και σταυροκοπηώτανε:

— Σε καλώ, είπε, εξουσία μαζύ και να μούρχεσαι ο Φούφουλα — Βράκας με σπα σμένα μούτρα, αυτό είναι κακό. Τι είναι; Αυτή είναι ή ελευθερία της Έλλάς να δαιρνουν έτσι θα τους ξένους ανθρώπους και μάλιστα έναν σαν κι' αυτόδα καυτό; Σώσε Πανηγία μου.

φορτία έμπορευμάτων και τα ξεχορτόνουν δξω στη προκυμεία του τελώνειου και είναι σ' όλα έτοιμα για να φύγουν, ξέρεις τί τους κάνουν τους πλοιάρχους; Δεν τους δίνουν λέει τα άποδημητήρια, δηλαδή τα χαρτιά της φευγάλας των, αν δεν πάν οι έμποροι να παραλάβουν πρώτα το πράγμα και πληρώσουν τους τους φόρους του δημόσιου.

Δεν δίνουν δε τα χαρτιά στους θαλασσοδαιρμένους πλοιάρχους, όχι για άλλο λόγο, παρ' μόνο και μόνο για να αναγκάζονται οι πλοίαρχοι να πνίγουν τους έμπόρους για να παραλάβουν τα έμπορευμάτα τους και πληρώσουν τον τσερεμέ του φόρου μιὰ ώρα άρχίτερα έχουν δεν έχουν.

Τόρα με ρωτούν αυτοί οι πλοίαρχοι να σε ρωτήσω, είναι δικαιοσύνη αυτή ένα πλοίο να έμωδιζεται από το ταξίδι του για τον άπλο λόγο, διότι το τελώνειο δεν έχει αποθήκες να μπάση τα έμπορευμάτα; Και τότε τα καίκια και καράβια γιατί πληρώνουν τους τόσους φόρους, και που το βρήκαν οι τελώνιδες και φρισαίοι αυτό γραφτό, να ήναι υπεύθινοι οι πλοίαρχοι για τα έμπορευμάτα που δεν εύκολώνονται οι παραλήφτες να τα παραλάβουν άμέσως, να καταστρέφονται ή όχι αυτοί οι άνθρωποι έστω με το να χασομερούν;

Δεν έχει αποθήκες και το τόπο το τελώνειο να παραλάβη τα έμπορευμάτα; Να κένετε, κερατόπιστοι να πέρνετε τους φόρους ξέρετε, να καταστρέψετε την ναυτιλία ξέρετε, να μάζ φορολογάτε ως το κόκκαλο ξέρετε, να κένετε δε μιὰ εύκολια στο έμποριο δεν ξέρετε; Τι να το κένωμε μεϊς αν έστειλες τον Άρη και τον Ποσειδών να ανακαλύψη τα νερά της θάλασσας αν ήναι άλμυρά ή γλυκά, εδώ σε θέλωμε, μ' αυταίς της τελωνειακαίς σας εξυπνάδες, καταστρέφεται σύρριζα ή όχι ή ιστοπόρος με τα πανιά ναυτιλία των καρβοκαϊκιών, ή δεν ξέρεις, ότι λίγων ώρων βραδύτης και άργοπορία ενός κεραιόου, όταν βρη τον καιρό καταλληλο, ότι του κοστίζει φλωριά;

Αν δεν τα ξέρης αυτά, και κένεις τον ναυτικό, ζεινε κάτω να βρης κύρ Τομπάζη τον Τομπάζη, για να σου πη, τί θα πησι-ιοφόρος ναυτιλιαόταν μωδιζέται από το ταξίδι της.

— Κυρά μου, είπε ο άγριομύστακος κλητήρας, απ' αυτά δε ξέρω γώ τίποτα, εσύ είσαι ή κυρά, βέβαια σύ. Ποιός λοιπόν ξένος ήρθε αυτή την ώρα να σε κλέψη; Αυτό ξέρω γω να μου πής;

Μίλις άκουσε αυτά από το καάθηρο ο άντρας της Φασούλας Τρέ Κόμπος να και πετάχτηκε με την ιστορική του ρόμπα κάτω και με τη σκούφια στο χέρι και λέει:

— Αί τί είναι δώ, τί θέλεις συ στο σπίτι μου, κύριε με το κόκκινο πουκάμισο, τί γυρεύεις, τί ζητάς;

— Ο δούλος σου από δώ, κύριε και μη θυμώνης να μη σε πάρω μέσα, μούπε πως ήρθαν να σου κλέψουν τη γυναίκα σου.

Δεν ήθελε άλλο ν' άκούση ο Τρέ Κόμπος, και στρίφτει τα μουστάκια του, και άγριοκωτάζει την γρηά γυναίκα του, και τρίζει τα δόντια του, και πετά τη σκούφια του και φοράει την ρόμπα του και μένει με το κοντό πουκαμισάκι που έφτανε από πάνω από την κοιλιά του, και μένει με το ξεκουμπομένο σώβαρκο, όλα κάρτα πιάγκα, σέντουλα και μέντουκα και λέει άγριεμένος στον κλητήρα:

— Έμπρός, ούλοι μέσα, να δούμε εδώ τί συμβαίνει; Τόρα καταλαβα πως έχουν δικαιο να λέν, εκείνοι που λέν, πως έχουν δικαιο να λέν, εκείνοι που λέν, πως ή άστυνομία της Αθήνας είναι μοναδικα άστυνομία. Σ' μωρε κλητήρ, με τα στριμμένα μουστάκια, φάινεσαι να ήσαι τίμιος άνθρωπος, άφου ξέρεις και τί συμβαίνει μέσα στο σπίτι μου που δεν το ξέρω ούτε για από δώ και τόσα χρόνια.

Κατ' αυτή την ώρα, ενώ ο κλητήρας καθότανε και έχασκε για την ξεγυμνωσα του Τρέ Κόμπου, πετάχτηκε και ή Μουσιτάς με το μεσοφούστανο.

Έδώ πάλι έχομε άλλαις σκηναίς της όποιαις σάς τας περιδειγράψομε αύριο.

ΤΣΗ ΤΟ ΠΙΑΝΟ

Ήτος

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Είπαμε πως ο δούλος Φούφουλα Βράκας, άμα που τον ξεκούμπισε ή Μουσιτάς ή κυρά του, και βγήκε από την μπόρτα τσάκωσε ένα διαβητικό άνθρωπο, νομίζοντας πως αυτός ήτανε ο λερωμένος της κυρας του Μουσιτάς και του είπε:

— Για να σου πω, κύριε, πως σε λένε, με τί δικαιομα εσύ περνας από τον δρόμο μας, και μζ; διαταράζεις με τα σούρτα φέρτα σου την οικιακή του σπιτιού μας ήσυχία, Αί, με τί;

Ο ξένος άνθρωπος γύρισε και τον είδε με άπορία, κούνησε το κεφάλι του και έκανε να τραβήξη δουλειά του, χωρίς να πη τίποτα.

Ο Φούφουλα Βράκας όμως είχε άγριέψει και δεν έννοουσε να τον άφήση από το μανίλι, αλλά τραβώντας του έλεγε:

— Έλα δώ, κύρ κύριε μέσα, πρέπει να κένωμε αντι-παραβολή, πρέπει να φέρω την κυριαν Μουσιτάς, κι' αν πη πως δεν είναι συ, σ' άφίνω, κι' αν πη πως είσαι, δε σ' άφίνω, και ή μ' αυτοχειριάζεις, ή σ' αυτοχειριάζω.

Ο ξένος άνθρωπος ξαναγύρισε και ξαναίδε τον Φούφουλα — Βράκα, ξαναέκανε τον σταυρό του, τον κλοκούταζε από πάνω ως κάτω, άγριέψε κι' αυτός και χωρίς να χάρη κειρό του

Πληρόνους σὰ ραγιαδες ἀδρούς φόρους καὶ ἀκόμα στὸ κέντρο τῆς Ἑλλάδας δὲν μπορέσαμε νὰ κάνουμε μιὰ ψωροαποθήκη ἀνθρωπινὴ τρὸς εὐκολία τοῦ ἐμπορίου.

Ὅρσε, μέσ' τὸ ρωμαϊκὸ σας, κολοκυθάδες, ποῦ κοντεύετε νὰ μᾶς βουλιάξετε σὰν ψυχρόβαρες τρύπιας.

Ἄλλα καινούργια

χαβαντίσια ἔχουμε ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοῦ Ρίου. Ἄλλα παράπονα καὶ ἄλλα μακιφέστα.

Κι' αὐτουνὸς ὁ μπακάλης ποῦ εἶναι μέσα στῆς φυλακῆς τοὺς γδαίρνει μὲ τὸ στουρνάρι, ὡς ποῦ ἔχει κατανήσει νὰ τοὺς δίνη καὶ αὐτὸ τὸ ἀλάτι ἀκόμα βουτηγμένο μέσα στὸ πετρέλαιο γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ φᾶν οὔτε φαγεῖ ἀλατισμένο, γιὰ τὸ ἄθλιο δὲ τυρὶ καὶ σκουλιασμένο τὸ παραπονεύτηκαν στὸν φρούραρχο, καὶ ὁ φρούραρχος γιὰ ἀπάντησι τοὺς ἀπάντησε :

— Χειρότερο τρώει καὶ ἡ φρουρά.

Ἐραία καὶ φρουραρχικὴ μὰ τὸν Θεὸ ἀπάντησις. Μόνο ἓνα δὲν μᾶς εἶπε, καὶ πῶς τρώει κι' αὐτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ τυρὶ.

Κι' αὐτουνῶν τῶν καταδικῶν, ὡσάντις φορεῖ τοὺς πηγαίνουσι οἱ συγγενεῖς τοὺς ἀπὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ὥρων δρόμο τίποτα φαγεῖ, ὁ κύρ μπακάλης τοὺς τ' ἀρπάζει καὶ ἂν τολμήσουν νὰ παραπονεθῶν τοὺς λέει σὰν κοτσάμπασης :

— Πηγαίνετε νὰ κάνετε τὰ παράπονά σας στὸν δήμαρχό σας κοπρόσκυλα.

Παπᾶς δὲν πατᾶ μέσα, καὶ ἂν ἀποθάνη κάνεις, τὸν ἀρί-

νον καὶ βρωμολογᾷ τρεῖς τέσσερες μέραις καὶ τὸν θάφτουν γυμνὸ, ἀφοῦ οἱ φυλακωμένοι κάνουν τὰ ἐξοδά του.

Αὐτὰ, ἀδερφοί, εἶναι μαρτύρια πλέον, καὶ μαλλιᾶζει κά-νενοὺς ἢ γλώσσα καὶ νὰ τὰ λήη μόνο, χωρὶς νὰ γίνεταί κάμμιὰ διόρθωσι.

Ἔερετε δὲ οἱ φυλακισμένοι ποῦ μᾶς γράφουν αὐτὰ καὶ ἄλλα φοβερώτερα τὶ μᾶς λὲν κάτω κάτω;

Γιὰ τὸν Θεὸ, νὰ μὴ μαρτυρήσω τὰ ὀνόματά τους, γιὰτὶ ἔχουν νὰ ὑποφέρουν τὰ μυστήρια τῆς ἱερᾶς ἐξέτασις.

ὦ, Θεὲ, Θεὲ, σὺ πλέον δὲν εἶσαι Θεός, πρέπει νὰ σὲ ἀλλὰζουμε, διότι κατάντησες τὰ πλάσματά σου, τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἔπλασες κατὰ ὁμοίωσί σου, νὰ γίνουσι χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰ θηρία, θὰ πῆ λοιπὸν πῶς καὶ σὺ ἐγίνεθαι θηρίον, καὶ ὡς θηρίον ποῦ εἶσαι θὰ σὲ ἀποθηριώσωμε κάμμιὰ ὥρα νὰ φᾶς σὰν θηρίο ὄλους τοὺς διαβόλους, ὅπως θὰ κατανήσωμε καὶ μεῖς νὰ ἀλληλοφαγωθῶμε σὰν θηρία.

Ἐπίσημο.

Ἀπὸ τὴν διοίκησι τῆς ἐργολαβίας καὶ κατασκευῆς τῶν σιδηροδρόμων, Περαία καὶ Πελοπόννησος ἔλαβα τὸ ἐξῆς

Ἐνας μάστορας κάρφονε στὸν τοῖχο ἐνοὺς σπιτιοῦ κάτι τι. Ἐνα κορίτσι βγήκε καὶ τοῦ λέει :

— Καλὲ, τί κάνετε αὐτοῦ; Καὶ τῆς ἀπάντησε ὁ μάστορας.

— Βάζω, κορίτσι μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ σας.

— Ἐτσι; Σᾶς εὐχαριστοῦμε, βαλτετὸν μουδῶμος καλὰ νὰ μὴ βγῆ. Ἄν σᾶς φανῆ χοντρὸ αὐτὸ χὸ καλαμπουρι, σᾶς λέω, πῶς εἶναι πολὺ ἠθικώτερο ἀπὸ κείνα ποῦ γράφει κάθε μέρα ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Κορομυαλᾶ καὶ εἶναι ἀληθινὸ.

